

[Robert Mikkelsen.]

mildende Omstændigheder eller kunde være det, og det er mig ikke muligt at se, at denne Tilføjelse til Loven giver Grundlag for en Strafnedsættelse, som ikke var til Stede i Forvejen. Ser man, hvordan de hidtil afsagte Domme er faldet ud, viser det sig da ogsaa, at Dommene i de sønderjyske Sager saa lidt som Dommene i det øvrige Land holder sig til 4 Aars Fængselsstraf.

Der er i Udvalget forelagt Oplysninger, dækkende Tiden indtil Slutningen af April i Aar, om samtlige Domme, afsagt ved Retterne i Tønder og Aabenraa. Der foreligger her i alt 173 Domme for tysk Militærtjeneste i Waffen SS eller paa anden Maade. Af disse 173 domfældte er de 53 idømt Straffe under 1 Aar og paa 1 Aar, de 34 er idømt Straffe mellem 1 og 2 Aar, og de 40 er idømt Straffe paa 2 Aar, det vil sige, at i alt 127 af 173 dømte er idømt Straf paa 2 Aar og derunder; kun 8 af disse 173 dømte har faaet 4 Aars Fængselsstraf, og ingen har faaet mere. I Betragtning af, at Mindstestrafpen som bekendt er 4 Aars Fængsel, kan det vel næppe siges, at man har savnet Forstaaelse for formildende Omstændigheder; og at en ny Formulering skulde kunne motivere en ny Praksis, kan jeg ikke se. Det vil i alt Fald kun kunne blive Tilfældet, hvis Domstolene praktiserer de nye Bestemmelser paa samme frie Maade, som de efter Udvalgsflertallets Mening har praktiseret de gamle paa. Forholdet er jo nemlig det, at Udvalgsflertallets Betænkning i Virkeligheden stempler Domstolenes hidtidige Praksis som lovstridig. Vi har nok før set en Lovbestemmelse ændret, for at den bedre kunde svare til en i Aarenes Løb udviklet Praksis, men det er næppe før hændt, at man 8 Maaneder efter en Lovs Vedtagelse maa gaa saa vidt som at foreslaa Ændring af Mindstestrafpen fra 4 til 2 Aar, altsaa til det halve, for at faa Loven til at stemme med den Maade, Domstolene dømmer paa efter denne Lov. Det havde været mere værdigt og pænere, synes jeg, over for Domstolene, om man, naar man altsaa i Virkeligheden er tilfreds med Praksis, have ladet Loven være, som den er; og det er meget at haabe, at Domstolene ikke nu vil praktisere en ny Strafnedsættelse frem paa Grundlag af de nye Bestemmelser, saaledes som de har anset sig berettiget til at gøre det efter de gamle.

Skulde dette ske, ved jeg ikke, hvad Udvalgsflertallet vil stille op. Maaske vil man saa bekvemme sig til at vende tilbage til de nugældende Regler. Vi ved, hvad vi har, vi ved ikke, hvad vi faar. Jeg foretrækker at bevare Straffebestemmelserne, som de er. Jeg foretrækker ikke at udsætte Befolkningen for nye Overraskelser i den Retning. Jeg foretrækker, at det er Rigsdagen og ikke Domstolene, der skal bestemme, hvad der skal staa i Lovene her i Landet.

Jeg er af den Opfattelse, at en af de Ting — ikke den vigtigste, men dog en overmaade vigtig Ting —, som maa ordnes, før vi i Danmark kan vente Stabilitet og Ro over Produktion og Genopbygning efter Krigstidens Ødelæggelser, er en hurtig og rolig Afregning med dem, der forbrød sig under Besættelsen. Jeg og mit Parti beklager derfor, at den højtærede Justitsminister fremsætter disse idelige, vidtgaende Revisionsforslag, for selv om de kun vedtages i stærkt afsvækket Form, maaske kun som mindre væsentlige Ændringer, bidrager de alligevel til stadig at vedligeholde Uro og Usikkerhed om hele Opgøret. Lovforslag som det; der her behandles, fremkalder baade Bitterhed og Pessimisme i de Kredse, hvis Arbejdslyst og Opbygningsvilje vor nærmeste Fremtid afhænger af, og det animerer samtidig de nedbrydende Kræfter, alle Landsforrædere og deres Venner, til ny og farlig Aktivitet. Vi vilde anse det for mere paakrævet, hvis der til Supplering af de gældende Straffebestemmelser blev fremsat Regler, hvorefter nazistisk politisk Virksomhed blev forbudt, og gennemført Bestemmelser om Straf for udenlandske Krigsforbrydere, hvad vi endnu et Aar efter Besættelsens Ophør savner. Vi anser det for nødvendigt, at man for Førerne af det tyske Mindretal træffer særlige Forholdsregler, og vi har i vor Mindretalsbetænkning, som jeg skal henvise til, opfordret Regeringen til at tage Initiativ i saa Henseende. Jeg mener ikke, at Straffelovstillægget er nogen mere almengyldig eller nogen stort bedre Lov end saa mange andre Love; den er bestemt af sin Tid, som den baade skal og maa være det. Tiden kan føre til Overvejelser om Ændringer i en saadan Lov, og det naturlige Tidspunkt for den Slags Overvejelser vil være inde, naar den Retsforfølgning, der foretages i Henhold til